

LINDA NEMIERA

Kakis otrpus
cejam

ZNAJZNE

821.174-93

Ne 380

Arņa Kilbloka vāka dizains

Vāka dizainam izmantoti attēli no

Adobe Stock/jagodka un iStock com/DieterMeyrl

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs.

Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums.

Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Linda Nemiera, 2019

© Literārā apdare, mākslinieciskais noformējums, izdevums,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2019

ISBN 978-9934-0-8286-3

1

“No tavas somas birst smiltis,” Elīna sveiciena vietā neapmierināti aizrādīja, aizverot aiz manis ārdurvis.

“Vai!” apmulsusi apgriezās ap savu asi, tā, spriežot pēc mokpilnā draudzenes skatienu, nodarot vēl lielāku skādi.

“Piedod, es savākšu,” labprātīgi piedāvāju, zinot, cik ļoti nogurdinoša Elīnas stāvoklī ir uzkopšana. Neba es pati esmu kādreiz bijusi astotajā grūtniecības mēnesī. Nē, man pietika ar krāšņajiem draudzenes aprakstiem par sāpošajiem krustiņiem, piepampušajām kājām un grūtībām pieliekties.

“Nevajag, rīt nāks apkopēja,” Elīna atmeta ar roku. Mājas tīršana nebija vienīgais, no kā viņa bija atteikusies. Arī no kafijas un saldumiem. Tas viss viņu darīja viegli nokaitināmu kā vērsi. Un, protams, pie vainas bija arī neparasti karstās maija beigas, kuras es baudīju sava jaunā labākā drauga Rego Zvēra mājā pie jūras. No turienes arī smilšu kalni, kurus biju ievazājusi Elīnas dzīvoklī.

“Vai Mārdža jau klāt?” Novietojusi pludmales somu uz paklājiņa pie durvīm, noāvu sandales un basām kājām dipināju pa vēso flīžu grīdu dziļāk dzīvoklī.

Elīna mūs abas bija uzaicinājusi uz svētdienas kokteiļiem. Viņai esot svarīgi jaunumi.

“Jā, viņa gatavo mums dzeramos,” Elīna bez entuziasma atsaucās. Gaidot bērniņu, viņa jau bija atteikusies no alkohola un tagad palika arī bez saldējuma. Līdz ar to viņas šaubas par kokteiļu kvalitāti bija saprotamas un pamatotas.

“Čau, mīļā!” uzspiedu skūpstu Mārdžas brūni nosauļotajam vaigam un sabužināju čirkainos, blondos matus. Margaritas ādas krāsai nebija nekāda sakara ar gadalaiku aiz loga. Tā bija nemainīgi tumša arī ziemas mēnešos, pateicoties cilvēces tehnoloģiskajiem sasniegumiem. Precīzāk – solārijam.

“Čau, čau!” draudzene attrauca, no blendera rūpīgi liedama glāzēs sarkanu dzērienu, kas, visticamāk, bija zemes ar ledu un vēl kaut ko. “Oho! Tu pludmales noskaņās. Atkal biji pie Rego?”

Margarita bija neparasti vērīga. Vai arī es vienkārši jau šodien biju izplāpājusies, ka braukšu no Tūjas.

“Jā, pa tiešo no jūras,” apstiprināju un iemetu mutē zemeņogu. Tā neganti nokrakšķēja starp zobiem un apsvilināja aukslējas. “Au! Kas, pie velna...?”

“Saldētas zemenes, ļoti labi noder kokteiļos ledus vietā,” Mārdža paskaidroja.

“Tu atkal brīvdienas pavadīji pie Rego?” Elīna, atlaidusies uz virtuves sofas, vēlējās precizēt. Vai man tikai šķita, ka viņas balsi ieskanas pārmetums?

“Jā,” vaicājoši palūkojos draudzenēs. “Kas jums nepatīk?”

“Mums viss patīk, tikai beidz gvelzt, ka starp jums nekā nav.” Mārdža lietišķi iespieda man rokās kokteiļa glāzi un pārlanda man vērtējošu skatienu. “Tu gribi teikt, ka grozies viņam deguna priekšā, tērpusies šinī zirnekļtīklā, un viņš pat nereaģē?”

“Tas nav zirnekļtīkls, bet gan pludmales kleita. Ārā ir karsts, man zem tās ir peldkostīms, un tas ir piedienīgs apģērbs jūrmalai.” Cienīgi saraustīju minētā apģērba lencītes. “Un vispār – jā, starp mums nekā nav un nevar būt. Mēs esam kolēģi, labākajā gadījumā – draugi, un tas ir viss.”

Elīna skumīgi pašūpoja galvu.

“Meitenīt, tu sāc zaudēt ķērienu.”

“Ko tu ar to gribi teikt?” Nojautu, uz ko tieši draudzene tēmē, bet tas nenozīmēja, ka man mērķis patika.

“Senāk tas vīrietis jau šobrīd tev pie kājām gulētu,” Mārdža ķircinoši nospurdzās. “Vecums nenāk viens. Trīsdesmit četri nav divdesmit četri.”

Nikni parādīju čurkstēm mēli.

“Vispār jau vēl trīsdesmit trīs. Un, jā, vecums nāk kopā ar saprāta aizmetņiem.”

“Un nošļukušu dupsil!” Elīna skanīgi iesmējās un par to saņēma likteņa spērienu – bēbis ieblieza viņai pa ribām, apmetot ierobežotajā vēdertelpā salto un laupot mammai spēju elpot.

“Redzi! Pat bērns ir manā pusē!” triumfējoši norādīju uz kustīgo bumbu.

“Tas ir labi.” Elīna piepeši zaudēja priecīgo noskaņojumu un kļuva gluži nopietna. “Tas vēlāk noderēs, kad jums būs jāsadarbojas.”

“Kādā ziņā?” neizpratnē pavēros uz draudzeni.

“Es gribu, lai tu piedalies manās dzemdībās,” Elīna sviņīgi paziņoja, acīm lepni mirdzot par dāsno dāvanu, ar kuru mani tikko aplaimoja.

“Es...?!” Mani ceļi kļuva mīksti, un es smagnēji apsēdos divānā līdzās draudzenei un savai topošajai partneri. “Nepārproti mani, mīļā, bet... vai tad nav kādas citas

atbilstošākas kandidatūras? Piemēram, Saša – kā nekā viņš taču ir bērna tēvs! Vai Mārdža – viņa vismaz pati ir dzemdējusi un zina, kas jādara! Kad jāspiež, jāelpo un jāklepo.”

“Sašam komandējums – līdz jūlija vidum viņš strādās Londonā, viņa juristu firmai tur ir svarīgs klients, un Sašas klātbūtne ir nepieciešama. Bet Mārdža brauc ar ģimeni atpūsties,” Elīna paskaidroja. “Tikai tu nebaidies! Man būs līdz arī dūla.”

“Kas?!”

“Sieviete, kas sniedz atbalstu dzemdību laikā,” Margarita paskaidroja, neticīgi saraukusi uzacis, šokā no manas nezināšanas.

“Ko tad es tur vēl darīšu?!”

“To mēs ar dūlu vēl izspriedīsim, sadalīsim lomas un atbildības sfēras. Tas viss būs ierakstīts manā dzemdību plānā.” Elīna mierinoši noglaudīja manu roku.

“Es zinu, kas ir biznesa plāns, bet dzemdību... Vai tad vēl ir kāda cita opcija, izņemot to, ka bēbis jādabū laukā?”

“Leo, tu tikai neuztraucies. Vēl jau ir laiks. Noliktais datums ir otrais jūlijs. Līdz tam laikam kopā iesim uz dzemdību kursiem. Tur visu izstāstīs, paskaidros... Iepazīsies ar manu dūlu, viņa atbildēs uz visiem taviem jautājumiem.”

“Cik saprotu, atteikties es nevaru?”

“Nē,” Elīna liegi pašūpoja galvu, dāvādama man maigu smaidu, kas solīja vislielākās nepatīkšanas, ja turpināšu spuroties pretī.

“Labi,” ar smagu nopūtu padevos liktenim. “Bet, ja tevis dēļ man radīsies psiholoģiska trauma un nekad nebūs pašai

savu bērnu, tad tu aizdosi savējo, ja man vecumdienās vajadzēs, lai kāds pasniedz ūdensglāzi.”

“To gan ne,” Elīna nopietni iebilda. “Bet ar ragaviņām uz mežu – lūdzu! Jebkurā laikā!”

Pēc improvizētā kokteiļvakara iekāpjot sarkanajā *MINI*, jutu dziļu dvēselisku nemieru. Par spīti iebildumiem, man glaimoja Elīnas uzticēšanās un dāvātā iespēja piedalīties viņas dzīves nozīmīgākajā notikumā. Mani uztrauca kas cits – draudzeņu pieņēmums, ka es zaudēju asumu vai, kā viņas izteicās, ķērienu.

Jā, protams, savā ziņā meitenēm bija taisnība – pirms gada viss būtu bijis citādi. Es nebremzētu un neatturētu sevi no ļaušanās flirtam. Jo – ko tur liegties – Rego Zvērs tomēr bija sasodīti izskatīgs eksemplārs. Trenēts, muskuļots augums, pareizi sejas vaibsti un neparasti skadri zilas acis. Personība gan šo buketi izbojāja, jo kuram gan patīk egocentriski, pašpārliecināti, varaskāri pedanti? Bet jebkurā gadījumā – vieglam flirtam tas netraucēja.

Tomēr pēdējā gada notikumi bija padarījuši mani piesardzīgu. Visam manā dzīvē bija bumeranga efekts, un tas varēja piezagties no mugurpuses un iebelzt pa pakausi. Apmierināti nospriedu, ka ne jau Rego intereses trūkums neļāva situācijai attīstīties daudz pikantākā virzienā. Tā bija manis pašas izvēle.

Runājot par izvēli – Viktorijas Zīminas Pētera meitas pārsteidzīgais lēmums viņas prombūtnes laikā atstāt biroju uz maniem trauslajiem pleciem bija vairāk kā nepārdomāts.

Tas bija pilnīgi un galīgi nelogisks. To es arī pirmdienas rītā centos priekšniecei paskaidrot, dīdoties uz baltā ādas krēsla viņas rakstāmgalda priekšā.

“Kas tev – skudras biksēs?” Vika nikni noskaldīja, ar skatienu piekaldama mani pie vietas. Apstiprinoši palocīju galvu, nespēdama vokalizēt savas šaubas. Viktorija uzskatīja, ka slikts ir tas kareivis, kas nevēlas kļūt par ģenerāli. Un viņas armijā slikts kareivis bija pielīdzināms dezertierim – nošaujams. Protams, līdz šim reklāmas aģentūra “VZ Guru” bija iztikusi bez upuriem. Bet, ja es Viktorijas prombūtnes laikā kaut ko salaidīšu dēlī, varēšu lepoties ar pioniera titulu. Priekšniece gatavojās baudīt netraucētu četru nedēļu atpūtu nelielā Spānijas piekrastes ciematā kopā ar visu ģimeni, un man tikmēr būs jānotur frontes līnija Rīgā. To viņa man paziņoja jau piektdien, sagādājot nemierpilnu nedēļas nogali, kuras laikā apcerēju atkāpšanās ceļus, kas pārlietu graužoši neietekmētu manas karjeras iespējas. Lieki teikt – tādu nebija.

“Viktorija, vai tu esi pārlicināta...?” nedroši iesāku, saprotot, ka šī ir mana pēdējā un vienīgā iespēja izlocīties no papildu pienākumiem.

“Tu mani apšaubi?” Gaišā uzacs uzšāvās līdz perfektā platīnblondā karē saknēm.

“Dievs pasarg!” pametu rokas gaisā, steidzīgi atvairot tik ķecerīgu pieļāvumu. “Es apšaubu sevi!”

“Leonīda, ja tu gaidi no manis uzmundrinošu runu, – зря, я тебе не мама.¹”

Atļāvos skumju, klusu nopūtu.

¹ Veltīgi, es tev neesmu nekāda mamma. (*Krievu val.*)

“*И не пыхти!*”¹ Viņa ar spicu, balti lakotu nagu uzsita pa galda stikla virsmu.

Nākamā dabiskā reakcija būtu izbolīt acis pret gries-tiem, bet baidījās, ka tad nāktos šķirties no redzokļiem. Apvaldījās un piespiedu sevi pasmaidīt.

“Vika, esmu pateicīga par man izrādīto uzticību un gatava to pierādīt...”

Viņa man uzmeta brīdinošu skatienu, apraujot runu pusvārdā.

“Četras nedēļas nav pasaules gals. Ņemot vērā, ka puse ofisa darbinieku būs atvaļinājumā, klienti atpūšas, un *back to school* vājprāts sāksies tikai pēc Jāņiem. Pat tāda kā tu tiks galā.”

Es tomēr dabūju savu uzmundrinājuma runu, bet jāsaka godīgi – pārlicību par maniem spēkiem tā gan nevairoja.

“Cik rudens akcijas mums ir plānotas?”

Atvēru savu pierakstu kladi, lai nekļūdītos.

“Trīs – Jānim ir bērnu apģērbi, Lienei – interneta sakari, bet Svetai – suņu barība.”

“Ļoti labi. Un tev vēl ir tie divi lielie, vai ne? Apģērbs un elektrība, ja?”

Drūmi pamāju. Pēc pavasara vētrainajiem notikumiem birojā, kad jaunieceltā FMCG nodaļas direktore izrādījās dalībniece smalkā un maģiskā finanšu reiderisma shēmā, biznesā bija iestājies zināms pagurums. Bet es nesūdzējos – atelpa bija nepieciešama. Vajadzēja pārgrupēties, mobilizēties.

“Man telefons būs līdzī, bet ceru, ka tu nezvanīsi.” Vik-torija brīdinoši palūkojās manī. “Tikai ārkārtas gadījumos.”

¹ Un nemaz nepūt! (*Krievu val.*)

“Protams, protams!” Manu entuziasmu varēja ar piņģerotu smelt.

Nedēļa uz karstā Rīgas bruģa vilkās cepta gliemeža tempā. Bija tik karsts, ka pat apsvēru ikvakara skrējienu aizstāt ar peldi kādā pierīgas pļēnkā. Man bija uzradusies arī jauna sporta biedrene – kaimiņiene Nastja. Maija sākumā viņa ievācās dzīvoklī, kas atradās tieši zem manējā. Mēs bijām aptuveni viena vecuma un ar līdzīgām interesēm – skriešana un kokteiļi. Mums saskanēja lieliski. Pateicoties viņai, mani vakari vairs nebija tik vientuļi. Pēc asfalta slīpēšanas mēs mēdzām ieērtoties uz mana vai viņas dīvāna, lai pārspriestu dzīvi un jaunākās modes. Nastja strādāja investīciju uzņēmumā un palīdzēja Krievijas biznesmeņiem pārpirkt uzņēmumus Latvijā. Tieši šobrīd viņa bija devusies komandējumā uz Maskavu. Kaimiņienes prombūtne ļāva man apjaust, cik noslēgti un garlaicīgi patiesībā dzīvoju.

Vienīgais, kas mani šonedēļ izklaidēja, bija pilnmēness. Trešdienas vakarā es aizslēdzu durvis, izslēdzu telefona skaņu un ar nolemtību sirdī gaidīju uzlecām mēnesi. Parasti es arī cieši aizvēru logus, baidoties, ka varu izmukt no dzīvokļa drošības un doties kādā pārgalvīgā piedzīvojumā, to nemaz neapzinoties. Joprojām nespēju sevi piespiest atcerēties pašas naksnīgās gaitas zīmīgajos datumos. Man pietika ar vienu reizi, vienu pilnmēnesi, lai saprastu, ka nemaz nevēlos zināt, ko kaķene domā.

Arī šis pilnmēness nebūs izņēmums. Sagatavoju sev ēdienu – ieliku trauciņā svaigu konservu porciju, atstāju uz letes krūzi ar ūdeni, iebēru kastītē smiltis. Darīju visu, lai man nerastos vajadzība un vēlme klist pa ielām. Un atstāju

logu atvērtu, jo nakts bija pārāk karsta, lai nabaga dzīvnieciņu iesprostotu nevēdinātā dzīvoklī.

Tad paņēmu žurnālu un apsēdos dīvānā gaidīt rītu. Tā es vienmēr esmu gaidījusi rītus. Un sagaidījusi turpat dīvānā. Ļoti cerēju, ka šī nakts nebūs izņēmums.

Rīts atausa karsts, un es pamodos izslāpusi. Sāni savādi sāpēja, bet tas, iespējams, bija neērtās gulēšanas pozas dēļ – es biju pārkārusies pāri dīvāna atzveltni. Uzmaniģi paraudzījos apkārt – ēdiena trauciņš bija tukšs, kaķīša kastīte pilna. Man uz mēles valdīja tuksnesis, un galva ierasti dunēja. Nedaudz klibodama, devos uz dušu, cītīgi izvairoties no blāvajām atmiņu atblāzmām, kas centās ielauzties manās domās. Gan jau, ūdens aizskalotas, tās aizmirsīsies kā savāds sapnis, ja vien ļaušu atmiņām iet.

Ieslēdzu gaismu vannasistabā un, kā ierasts, pametu skatienu spogulī. Man pretī vērās divas dzintarkrāsas acis apaļā, tumši brūnām spalvām klātā sejā. Sārta mute ar baltiem zobiem pavērās bezskaņas kliezienā, un es ar blīkšķi pamodos.

Troksni bija radījis mans telefons – īgni dīcot un vibrējot, tas bija nokritis no žurnālgaldiņa. Es piesardzīgi pieskāros savam vaigam. Tas zem maniem pirkstu galiem bija kails un gluds. Atglaudu sasvīdušās matu cirtas no pieres un palūkojos apkārt. Es joprojām gulēju uz dīvāna. Rīts lēnām ausa.

Sirdij daudzoties kā negudrai, pieslējos kājās un gāju uz vannasistabu. Ieslēdzu gaismu, bet baidījos pacelt skatienu pret spoguļi.

“Neesi tāda bailule, Leo!” nikni nočukstēju un savilku rokas dūrēs, nagiem sāpīgi ieurbjoties plaukstās. Lēnām

cēlu skatienu uz augšu, un tur jau viņa atkal bija! Mirdzoši tumši brūna, apaļām ausīm un kuplām ūsām.

“Sasodīts!” ar izmisīgu kļiedzienu pielēcu no dīvāna, jau trešo reizi mostoties no sapņa.

“Nu man reiz pietiek!” nobrēcos dzīvokļa klusumā un, basajām kājām dipot, skrēju uz vannasistabu, ar niknumu nospiedu gaismas slēdzi un izaicinoši pavēros spogulī. Es biju aizpampusi, izspūrusi, un uz vaiga man bija sarkans, nogulēts pleķis. Izskatījies pēc zombija. Bet vismaz pēc cilvēkveida zombija.

“Nekā nebija,” piedraudēju ar dūri savam spoguļattēlam, kas atbildēja ar to pašu. “Tu paliec savā vietā. Un es palikšu savā!”